

[Hanne Reintoft.]

forslag uændret, og min forundring går også på den socialdemokratiske ordfører i dag, fordi den tidligere ordfører, det kan ses i sp. 992 i folketingets forhandlinger 1974-75, 1. samling, ganske klart sagde:

„Jeg skal ikke lægge skjul på, at socialdemokratiet mener, tiden er inde til nu at få undersøgt, om ikke opdelingen i to grupper helt kan fjernes. Vi mener, det vil være den mest retfærdige ordning. Når vi gerne vil have det undersøgt nærmere, hænger det sammen med, at den enkelte borgers valgfrihed mellem at være omfattet enten af gruppe 1 eller af gruppe 2 meget let kan føre til, at gruppe 1-ordningen vil blive betragtet som en nødløsning for samfundets dårligst stillede, mens refusionsordningerne vil blive opfattet som en ordning for de bedrestillede.“

Det kan jeg tilslutte mig, og jeg havde håbet, vi havde set forslag, som tog hensyn hertil, fra regeringens side. Vi ser nemlig gerne sygesikringsloven ændret, men sådan at alle får ret til vederlagsfri lægehjælp. Det, der skal revideres i den forbindelse, må være det tvungne lægevalg ved gruppe 1-ordningen, i hvert fald varigheden på 1 år, for nok er det måske godt med en fast læge, men sandelig ikke hvis den enkelte er utilfreds med den pågældende.

Endelig mener jeg også, at vi for gruppe 1-ordningens vedkommende må gøre noget ved vanskelighederne med at komme til speciallæge, hvis den almindelige læge ikke vil henvise.

Det var forunderligt igen fra fremskridtspartiets side at høre noget om, at folk sagtens kan betale for deres lægebesøg. Det er jo slet ikke det, det drejer sig om, det drejer sig om noget meget alvorligere, nemlig befolkningens almene sundhedstilstand og hele den profylakse, der ligger i let adgang til lægehjælp. Samtidig bliver det hævdet, at folk, der får lægehjælp efter gruppe 1, bruger læge hyppigere. Ja, det gør de. Alle undersøgelser — jeg kan henvise til professor Gunnar Inghes undersøgelser i Sverige, jeg kan henvise til sygdomsundersøgelsen i 1954 — viser, at folk, der har hårdt arbejde, folk, der har lav løn, folk, der er placeret i statusgruppe 5 i vores samfund, har højere sygelighed og højere dødelighed. Derfor ligger det ganske klart, at de bruger lægerne

mere. Jeg finder det ganske urimeligt, at man her i folketinget antyder noget i retning af, at der er tale om snyderi eller bedrageri, fordi folk, der på grund af hårdt arbejde og en dårligere livsform end mange andre har behov for lægehjælp, benytter denne hjælp i højere grad end andre. Jeg synes, det er ganske uacceptabelt.

Som forslaget her foreligger, kan vi kun være utilfredse med det. Vi ser også i reglerne om tvangstilbageflytning af f. eks. pensionister, der har valgt en gruppe 2-ordning, den klare pseudodemokratiske linje, der er i forslaget, fordi det jo stadig væk vil blive sådan, at den dårligt stillede del af befolkningen kommer til at vælge gruppe 1. Der kan også gå en meget ubehagelig prestige i at være medlem af gruppe 2.

Jeg har forstået, at ankesagerne i forbindelse med denne lov skal overføres til de kommende amtsankenævne. Jeg havde meget gerne set dette klarere formuleret og vil gerne have socialministerens tilsagn om, at vi får ankerreglerne ganske færdigformulerede i denne lovgivning, inden den bliver vedtaget.

Kurt Hansen (VS):

Det er bare nogle få kommentarer, jeg vil knytte til det lovforslag, som nu ligger fra regeringens side. Det er en genfremstættelse. Vi er stort set meget lidt begejstrede for forslaget. Det positive er, at man ligesom tager skridt til måske at få slettet indtægtsgrænsen, men det er jo kun nogle meget spæde skridt, der er tale om. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det, vi vil arbejde for, er at få en ensartet lægehjælp for alle befolkningens grupper, og det er på det grundlag, vi vil tage spørgsmålene op og arbejde med dem i udvalget.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne sige til socialdemokratiets ordfører og også til andre, der har været inde på det, at socialdemokratiets og også min principielle holdning er, at det ville være bedst, hvis vi fik en gruppe 1-ordning for alle mennesker her i samfundet. Men mulighederne er, som hr. Hjortnæs sagde, ikke til stede i dag. Selv om vanskelighederne er til for at overvindes — jeg er da helt enig med fru Ebba Strange i, at vanskeligheder godt kan overvindes — så er det